

הדביבון הקטן

זזה שיושב בבריכה

הדביבון אנוט היה קטן אבל אמיץ.
פעם אמרה אמא של הדביבון הקטן:
"הלילה הירח מלא ויאיר חזק. דביבון קטן שלי אולי
תלך אל הנחל המהיר ותביא לנו סרטנים לארוחת
ערב?"
"בוודאי, אמא" ענה הדביבון הקטן "אדוג סרטנים כאלה
שעוד לא אכלנו אף פעם."
בערב עלה הירח מלא והאיר חזק.
"דביבון קטן, הגיע זמן" אמרה אמא דביבון "לך אל
הנחל. כשתגיע לשם תראה עץ גדול שמונח מעל
הבריכה. תעבור עליו לצד שני. זה המקום הטוב ביותר
לדוג סרטנים."
הדביבון הקטן יצא לדרך באור הירח. הוא היה מאושר!
כל כך גאה! הוא יוצא ליער לגמרי לבדו, בפעם הראשונה
בחיוו! בהתחלה הוא הלך לאט, אחר כך מהר יותר,
ובסוף התחיל לדלג. מהר מאוד הוא ניכנס ליער בין
העצים הצפופים.
שם נח הדרבן הזקן.

הוא הגיע לקרחת יער ירוקה. שם ישב הבואש הגדול.
גם הוא הופתע כשראה את הדביבון הקטן שהולך ביער
בלי אמא.

"לאן אתה הולך כך לבדך?" שאל הבואש הגדול.
"אל הנחל המהיר!" ענה הדביבון הקטן בגאווה "אני
הולך לדוג סרטנים לארוחה."
"ואינך מפחד, דביבון קטן?" שאל הבואש הגדול "הרי
אתה יודע שאין לך הגנה כפי שיש לי – הנוזל עם ריח
דוחה, שמגרש את כולם מפני." "אני לא מפחד!" ענה הדביבון הקטן והלך הלאה.

הוא הופתע מאוד כשראה את הדביבון הקטן שהלך
ביער בלי אמא.

"לאן אתה הולך כך לבדך?" שאל הדרבן הזקן.
"אני הולך לנחל המהיר!" ענה הדביבון הקטן בגאווה
"אני הולך לדוג סרטנים לארוחת הערב."
"ואינך מפחד, דביבון קטן?" שאל הדרבן הזקן "אתה
הרי יודע שאין לך הגנה כפי שיש לי – מחטים ארוכים
וחדים."
"אינני מפחד!" ענה הדביבון הקטן. הוא היה קטן אבל
אמיץ.
הדביבון הקטן הלך הלאה באור הירח הבהיר.
בהתחלה הוא לא מיהר. אחר כך הלך מהר יותר ובסוף
התחיל לדלג.

בסוף הדביבון הקטן ראה את העץ הגדול שנפל מעל הבריכה. "כאן עלי לעבור" הוא אמר לעצמו "ושם מהצד השני של הנחל אדוג סרטנים." והדביבון הקטן התחיל לעבור על העץ לצד השני של הבריכה. הוא היה אמיץ, אבל רק לפני רגע הוא פגש את הארנב השמן! הוא מאוד לא רצה לחשוב על זה שיושב בבריכה, אך הוא לא יכול היה להימנע מזאת. הוא עצר והסתכל. באמת מישהו ישב בבריכה! זה היה ההוא! ישב שם והביט על הדביבון הקטן באור הירח. הדביבון הקטן לא הראה לו שהוא מפחד. הוא עשה לו פרצוף. גם זה בבריכה עשה פרצוף. ואיזה פרצוף מאיים זה היה!

לא רחוק מהבריכה הוא ראה את הארנב השמן. הארנב השמן ישן, אבל פתח עין אחת וקפץ על רגליו. "הו, איך הבהלת אותי!" אמר "לאן אתה הולך כך לגמרי לבדך, דביבון קטן?" "אני הולך אל הנחל המהיר" אמר הדביבון הקטן בגאווה "זה שמעבר לבריכה." "הו-הו!" אמר הארנב השמן "ואינך מפחד מההוא?" "ממי עלי לפחד?" שאל הדביבון הקטן. "מזה שיושב בבריכה" אמר הארנב השמן "אני מפחד ממנו!" "ואני לא מפחד!" אמר הדביבון הקטן והלך הלאה.

הדביבון הקטן רצה מאוד להביא סרטנים הביתה. לכן הוא לקח אבן וחזר אל הבריכה. "אולי הוא כבר הלך!" אמר לעצמו. "לא, הוא לא הלך, הוא יושב בבריכה." הדביבון הקטן לא הראה לו שהוא מפחד. הוא הרים גבוה את האבן.

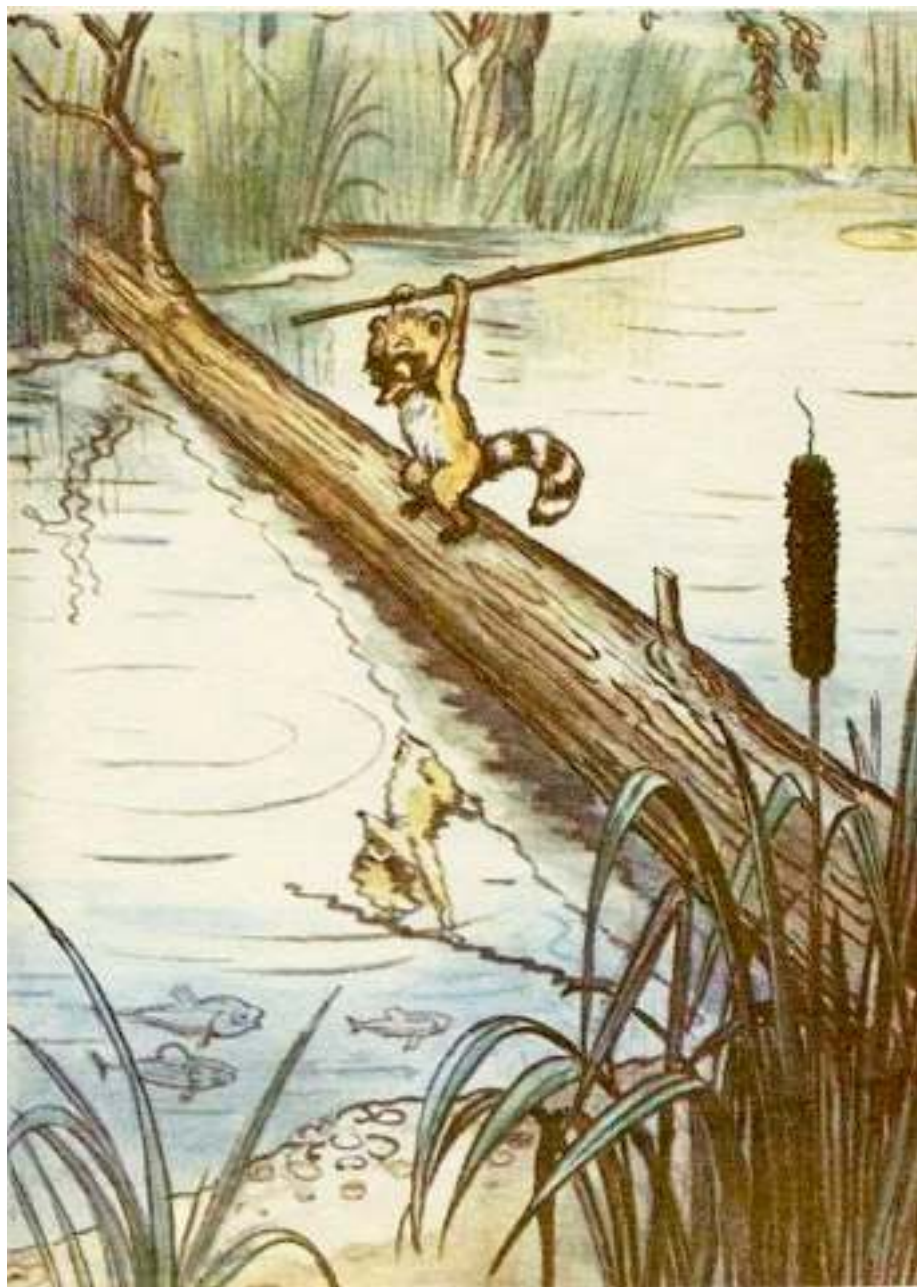
וזה שישב בבריכה גם כן הרים גבוה אבן. ועוד איזו אבן גדולה!

הדביבון הקטן היה אמיץ, אבל הוא היה קטן. הוא רץ משם בכל כוחו. הוא רץ ורץ עד שפגש שוב את הדרבן הזקן.

הדביבון הקטן הסתובב וברח כמה שכוח ברגליו. הוא רץ ליד הארנב השמן כל כך מהר שהארנב נבהל שוב. והוא רץ, רץ בלי לעצור, עד שפגש שוב את הבואש הגדול. "מה קרה? מה קרה?" שאל הבואש הגדול. "שם, בבריכה, יושב מישהו גדול, גדול ביותר!" קרא הדביבון הקטן "אינני יכול לעבור!" "אתה רוצה שאלך אתך ואגרש אותו?" שאל הבואש הגדול. "לא! לא!" ענה הדביבון הקטן מהר "אינך צריך לעשות זאת." "אז טוב" אמר הבואש הגדול "קח אתך אבן. רק כדי להראות לו שיש לך אבן."

"מה קרה? מה קרה?" שאל הדרבן הזקן.
הדביבון הקטן סיפר לו על זה שיושב בבריכה.
"וגם לו הייתה אבן!" סיפר הדביבון הקטן "אבן גדולה,
גדולה מאוד."
"אז קח אתך מקל" אמר הדרבן הזקן "תחזור ותראה לו
שאתה מחזיק מקל גדול."
הדביבון הקטן רצה מאוד להביא סרטנים הביתה. לכן
לקח מקל והלך שוב לבריכה.
"אולי הוא כבר הלך" אמר הדביבון הקטן לעצמו.
לא. הוא לא הלך. הוא עדיין ישב בבריכה.
הדביבון הקטן לא חיכה. הוא הרים את המקל שלו ואיים
בו.
אך לזה שבבריכה גם כן היה מקל. מקל גדול, גדול
מאוד. והוא איים על הדביבון הקטן במקל הזה.
הדביבון הקטן הפיל את המקל שלו וברח.

הוא רץ ורץ ליד הארנב השמן,
ליד הבואש הגדול,
ליד הדרבן הזקן,
ולא עצר עד שהגיע הביתה.
ושם סיפר לאמא הכל על זה שיושב בבריכה.
"אוי, אמא" אמר "אני כל כך רציתי ללכת לדוג סרטנים
לבדי! רציתי להביא אותם לארוחת הערב הביתה!"
"ותביא אותם!" אמרה אמא של הדביבון הקטן "רק
תקשיב מה שאומר לך. תחזור לשם אבל הפעם..
אל תעשה פרצופים,
אל תיקח אבן אתך,
אל תיקח מקל אתך!"

זזה שישב בבריכה חייך לו בתשובה!
הדביבון הקטן שמח כל כך שהתחיל לצחוק. והתברר לו
שזה שיושב בבריכה עושה בדיוק מה שעושים דביבונים
כאשר הם שמחים.

"הוא רוצה להיות חבר שלי!" אמר הדביבון הקטן לעצמו
"ועכשיו אני יכול לעבור לצד שני."

והוא רץ על העץ.

שם, על חוף הנחל המהיר התחיל הדביבון הקטן לדוג
סרטנים. ומהר מאוד דג סרטנים כמה שרק יכול היה
לשאת. הוא רץ חזרה על העץ מעל הבריכה.

"אז מה עלי לעשות?" שאל הדביבון הקטן.
"רק תחייך!" אמרה אמא דביבון "לך ותחייך למי שיושב
בבריכה."

"וזה הכל?" שאל הדביבון הקטן "את בטוחה?"
"זה הכל" אמרה אמא "אני בטוחה."

הדביבון הקטן היה אמיץ ואמא האמינה בו.
והוא חזר אל הבריכה.

"אולי הוא הלך בסוף" אמר לעצמו הדביבון הקטן.
לא, הוא לא הלך! הוא עדיין ישב בבריכה.

הדביבון הקטן הכריח את עצמו לעצור.

אחר כך הוא הכריח את עצמו להביט למים.

אחר כך הכריח את עצמו לחייך לזה שיושב בבריכה.

הפעם הדביבון הקטן הניף ידו לברכה לזה שיושב
בברכה. והוא הניף לו ידו בתשובה. הדביבון הקטן רץ
הביתה מהר כמה שרק יכול היה, כשהוא מחזיק חזק
את הסרטנים שלו.
כן! עוד אף פעם הוא ואמא שלו עוד לא אכלו סרטנים כל
כך טעימים. כך אמרה אמא דביבון.
"עכשיו אני יכול ללכת לבדי, מתי שתרצי!" אמר הדביבון
הקטן "ולא אפחד מזה שיושב בברכה."
"אני יודעת" אמרה אמא דביבון.
"הוא בכלל לא רע, זה שיושב בברכה!" אמר הדביבון
הקטן.
"אני יודעת" אמרה אמא דביבון.
הדביבון הקטן הסתכל לאמא בעיניים.
"אמרי לי" אמר "מי יושב בברכה?"
אמא דביבון צחקה.
ואחר כך הסבירה לו.

